Dosarul nr. 1r-833/25 Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani)
1-25043368-02-1r-17072025 Judecător: Renata Popescu-Balta

D E C I Z I E
în numele Legii

03 noiembrie 2025 mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții de Apel Centru

În componența sa:
Președintele ședinței, judecătorul Beșelea Eugeniu
Judecătorii Budeci Vitalie
Cojocaru Olga

a judecat, în lipsa participanților la proces, în ordine de recurs, recursul procurorului în Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, Bugai Olesea și recursul avocatului Marinescu Dumitru, în interesele inculpatului Russu Roman, declarate împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 16 iunie 2025, în cauza penală privind învinuirea lui:

Russu Roman, născut la *****, originar din regiunea Odessa orașul *****, cetățean al Ucrainei, domiciliat municipiul Chișinău orașul ***** str. ***** *****, neangajat în câmpul muncii, studii medii incomplete, nesupus militar in relații de concubinaj, 2 copii minori la întreținere, grad de dizabilitate nu are înregistrat, fără antecedente penale,

în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 187 alin.(2) Cod penal
Termenul de examinare a cauzei: 01 aprilie 2025 – 16 iunie 2025.
În instanța de recurs: 17 iulie 2025- 03 noiembrie 2025.
Procedura de notificare legal executată.

Asupra recursurilor, în baza materialelor din dosar şi a argumentelor invocate, Colegiul penal –

C O N S T A T Ă:

Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 16 iunie 2025, a fost recunoscut Russu Roman, născut la *****, vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin.(2) lit. d), e) Cod penal, fiindu-i aplicată în baza acestei legi o pedeapsă sub formă de 4 (patru) ani închisoare, cu amendă în mărime de 850 (opt sute cincizeci) unități convenționale, echivalent cu 42500 (patruzeci și două mii cinci sute) lei cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. Termenul executării pedepsei cu închisoarea aplicate lui Russu Roman a-l calcula din data pronunțării prezentei sentințe – 16 iunie 2025 cu includerea în termenul pedepsei, perioada aflării în arest preventiv și anume 19.03.2025, ora 00:25 până la data pronunțării prezentei sentințe. Totodată s-a dispus menținerea măsurii preventivă în privința lui Russu Roman, născut la *****– arestul până la rămânerea definitivă a sentinței. Corpurile delicte: un lănțișor și o cruce din aur, un telefon mobil de model „Samsung A71” cu numărul de IMEI *****, restituite lui Bodrug Nicolae spre păstrare, de lăsat în proprietatea acestuia. S-a încasat de la Russu Roman, în beneficiul statului cheltuieli

judiciare în mărime de 128 (o sută douăzeci și opt) lei, suportate pentru efectuarea raportului de expertiză judiciară nr.202502P0704 din 19 martie 2024. S-a respins cerința acuzatorului de stat cu privire la expulzarea lui Russu Roman ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Russu Roman, la data de 18.03.2025 aproximativ la orele 19:40, acționând cu vinovăție sub formă de intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările prejudiciabile și dorind în mod conștient survenirea lor, conștientizând caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, intenționat, s-a deplasat la domiciliul cet. Bodrug Nicolae amplasat în mun.Chișinău, com. *****, str. ***** *****, cu care în aceiași zi a avut un conflict, și, în momentul în care acesta a deschis ușa i-a aplicat o lovitură cu pumnul în regiunea feței, în rezultatul la care Bodrug Nicolae a căzut jos în holul apartamentului, iar Russu Roman urmărind realizarea scopului infracțional, i-a smuls de la gât lănțișorul cu cruce din aur, cu greutatea de aproximativ 37 grame, evaluat la prețul de 55 000 lei și din mâna dreapta i-a sustras telefonul mobil de model ”Samsung Galaxy A71” la preț de 8000 lei, în continuare, manifestând un comportament violent, l-a agresat fizic pe Bodrug Nicolae lovindu-l cu pumnii peste întreaga suprafață a corpului, cauzându-i conform concluziilor formulate în raportul de expertiză judiciară nr. 202502P0704 din 19.03.2025: echimoză în proiecția procesului mastoidian pe stâng, excoriații la nivelul pavilionului auricular stâng, excoriație cu edem posttraumatic al țesuturilor moi la nivelul feței, echimoză cu excoriații la nivelul gâtului, echimoză la nivelul antebrațului drept, excoriație la nivelul cotului stâng, echimoză la nivelul articulației coxo-femurale stângi, condiționează dereglarea sănătății nu mai mult de 6 zile, și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare neînsemnată a integrității corporale.

În rezultatul acțiunilor ilegale lui Bodrug Nicolae i-au fost cauzate dureri fizice și un prejudiciu material în sumă totală de 63 000 lei.

Astfel, lui Russu Roman i se impută că a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. d) e) Cod penal, jaf – adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, după semnele calificative: prin pătrundere în locuință și cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața persoanei.

La data de 09 iulie 2025, în termenul legal de contestare, procurorul în Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, Bugai Olesea a declarat recurs împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 16 iunie 2025, prin care solicită admiterea recursului, casarea parțială a sentinței, în partea ce ține de expulzarea lui Russu Roman din Republica Moldova, după executarea integral a pedepsei cu închisoarea. Dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de fond, și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit ordinii stabilite, pentru prima instanță, în raport cu motivele invocate în recurs și a-l recunoaște vinovat pe Russu Roman în comiterea infracțiunii prevăzute de art 187 alin. (2) lit. 4 d) și e) din Codul penal, și în conformitate cu prevederile art.80[1] Cod penal, 364[1] Cod de procedură penală, a-l condamna în baza acestui articol, la pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 4 (patru) ani, cu amendă în mărime de la 850 unități convenționale, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. A se include în termenul pedepsei cu închisoarea perioada aflării inculpatului în arest preventiv, din momentul reținerii de facto, adică din 19.03.2025, ora 00:25 min. În temeiul art. 105 Cod penal, a se dispune expulzarea lui Russu Roman din Republica Moldova, după executarea integral a pedepsei cu închisoarea. În rest a se menține în vigoare sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 16 iunie 2025, ca fiind legală.

În susținerea recursului acuzatorul se stat invocă că, deși instanța a apreciat just probele și a încadrat corect acțiunile inculpatului Russu Roman, consideră sentința nefondată din motiv că instanța la emiterea sentinței nu a aplicat institutul expulzării și să aplice în privința inculpatului prevederile art. 105 Cod penal, care prevede că, cetățenilor străini și apatrizilor care au fost condamnați pentru săvârșirea unor infracțiuni li se poate interzice rămânerea pe teritoriul țării.

Potrivit art. 62 alin. (1) și (2) din Legea nr. 200 din 16 iulie 2010 cu privire la regimul străinilor în Republica Moldova, împotriva străinului care a săvârșit o contravenție sau o infracțiune pe teritoriul Republicii Moldova, poate fi dispusă măsura expulzării în condițiile prevăzute de Codul penal și de Codul contravențional, iar dreptul de ședere al străinului încetează de drept, la data la care a fost dispusă măsura expulzării.

Opinează acuzatorul de stat, la caz, sunt întrunite toate condițiile pentru a fi aplicabile prevederile art. 105 Cod penal în privința inculpatului Russu Roman. După cum se constată, inculpatul Russu Roman a comis pe teritoriul Republicii Moldova infracțiunea prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. d) și e) Cod penal, prin ce a lezat valorile sociale ocrotite de legea penală și anume a adus atingere relațiilor sociale cu privire la posesiunea asupra bunurilor mobile și integritatea corporală a persoanei. La caz, nu sunt prezente temeiuri de a crede, că prin expulzare Russu Roman va fi supus la tortură sau la tratament inuman sau la pedeapsa cu moartea. Totodată rămânerea pe teritoriul Republicii Moldova a lui Russu Roman constituie un pericol social, așa cum acțiunile acestuia au fost îndreptate asupra obiectului material secundar, corpul persoanei, fiind impusă aplicarea expulzării ca măsură de siguranță. S-a constatat, că inculpatul Russu Roman deține cetățenia Ucrainei, nefiind înregistrat pe teritoriul Republicii Moldova, neavând permis de ședere și un domiciliu oficial.

Relevă, că inculpatul Russu Roman începând cu anul 2022 s-a aflat pe teritoriul R.Moldova, din declarațiile acestuia în cadrul audierii doar a indicat că are loc permanent de trai în r-nul Hîncești, satul ***** însă la materialele cauzei penale lipsesc acte confirmative în acest sens, astfel se atestă faptul că din anul 2022 până în prezent Russu Roman nu a întreprins măsuri legale de ași oficializa aflarea pe teritoriul țării, comițând infracțiuni împotriva cetățenilor acestei țări. Astfel, consideră că la caz instanța de judecată la emiterea sentinței nu urma să constate careva impedimente pentru aplicarea în privința inculpatului Russu Roman a prevederilor art.105 alin. (1) Cod penal, - expulzarea inculpatului de pe teritoriul Republicii Moldova, dimpotrivă în acest sens persistând necesitatea și fiind întrunite toate condițiile impuse de Lege pentru aplicabilitatea prevederilor nominalizate.

Menționează că, dacă făptuitorul pe parcurs a dobândit cetățenia Republicii Moldova, el va putea cere revocarea expulzării sau înlocuirea acesteia cu o altă măsură, rezultată din situația de fapt și de drept stabilită în cauză.

Urmare a celor expuse supra, din considerentul că, inculpatul Russu Roman, este cetățean al Ucrainei, având domiciliul pe teritoriul acelei țări, fiind găsit vinovat de comiterea faptei incriminate, pe lângă stabilirea pedepsei, instanța de judecată urma să-i aplice în privința ultimului și măsura de siguranță sub formă de expulzare în temeiul art. 105 Cod penal, ținându-se cont de respectarea vieții private a acestuia, or, instanța nu a luat în considerare aceste prevederi precum și gravitatea infracțiunii comise care în mod notoriu poate produce consecințe destul de grave în rândul societății. Astfel, instanța de judecată apreciind subiectiv probele acumulate și circumstanțele cazului a pronunțat o sentință neîntemeiată, de aceea ea urmează a fi casată în această parte.

În dezacord cu sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 16 iunie 2025, recurs

în termen a declarat și avocatul Marinescu Dumitru, în interesele inculpatului Russu Roman, prin care solicită admiterea recursului, casarea parțială a sentinței primei instanțe în partea ce ține de stabilirea pedepsei și a dispune aplicarea în privința lui Russu Roman suspendarea condiționată în totalitate a pedepsei în temeiul art. 90 Cod penal cu stabilirea unui termen de probă, cu dispunerea eliberării acestuia din penitenciar.

În argumentarea cerințelor sale indică partea apărării că, solicită instanței de recurs de a stabili lui Russu Roman o pedeapsă mai blândă ori acesta a declarat că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, probele îi sunt cunoscute, conținutul acestora îi este clar și obiecții asupra lor nu are, solicitând ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, deoarece nu solicită administrarea de noi probe.

În ședința de judecată, fiind audiat sub jurământ, inculpatul Russu Roman a comunicat că este cetățean al Ucrainei și domiciliat în Republica Moldova din anul 2022, și anume are loc permanent de trai în satul ***** r-nul Hâncești. La data de 18.03.2025 era în apartamentul pe care îl închiriază din comuna *****, str. ***** 1 împreună cu soacra Ala Savina, soțul acesteia Ruslan, soția sa Galina, cumnatul Vahtan Savin, precum și soțul soacrei sale Ruslan și un prieten pe nume Bambula unde se odihneau. Apartamentul în cauză îl închiria de la o persoană pe nume Nicolae. În acea seară el era în stare de ebrietate alcoolică. Partea vătămată în jurul orelor 19:00 împreună cu doi colaboratori de poliție au bătut la ușa apartamentului. Soția sa le-a deschis ușa. În continuare, și el s-a apropiat de ușă să vadă cine a venit și l-a observat pe partea vătămată și colaboratorii de poliție. Ei i-au explicat colaboratorilor de poliție că doar se odihnesc. Partea vătămată era în stare de ebrietate și l-a numit cu cuvinte necenzurate. Peste aproximativ 30 minute aproximativ în jurul orelor 19:30, în timp ce se deplasa la magazinul din apropiere din comuna *****, s-a coborât la etajul 5 și în scara blocului s-a întâlnit cu partea vătămată. În continuare între el și partea vătămată a fost inițiat un conflict în legătură cu faptul că era gălăgie în apartament. Partea vătămată i-a făcut observație, însă el fiind în stare de ebrietate ia aplicat o lovitură cu pumnul în față. Partea vătămată a căzut jos. El i-a smuls lanțul de la gât și i-a luat telefonul din mână după care l-a lăsat în scara blocului și a revenit în apartament. Ulterior, a restituit bunurile sustrase. A mai comunicat că, anterior nu a comis asemenea fapte și este de acord să restituie prejudiciul cauzat părții vătămate la prejudiciu moral dacă va exista prejudiciu patrimonial a fost restituit de cele comise îi pare rău prejudiciul părții vătămate a fost restituit (se referă la bunurile sustrase) careva pretenții partea vătămată careva pretenții de alt ordin nu are

Indică partea apărării că, la stabilirea pedepsei instanța de judecată urma să țină cont de recunoașterea integrală ș necondiționată a vinovăției precum si aflarea la întreținerea inculpatului a 2 copii de vârstă fragedă.

Consideră partea apărării că aplicarea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 4 (patru) ani, cu executarea pedepsei în penitenciare de tip semiînchis cu amendă în mărime de 850 unități convenționale este prea aspră, ori acesta a recunoscut vina, anterior nu a fost în conflict cu legea, prejudiciul, bunurile sustrase le-a restituit părții vătămate, partea vătămată nu are careva pretenții fată de el, are doi copii de vârstă fragedă la întreținere. Astfel solicită aplicarea art. 90 Cod penal, să-i fie suspendat condiționat în totalitate pedeapsa, cu stabilirea unui termen de probă.

Potrivit art. 437 alin. (1^4) Cod de procedură penală, pot fi atacate cu recurs, sentințele pronunţate în procedura pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Art. 447 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală stabilește că, recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezența părților la proces. Instanța de recurs fixează data examinării și

dispune să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței.

Procurorul, avocatul și inculpatul au fost înștiințați legal despre data examinării recursului și despre faptul că, sunt în drept să depună prin intermediul Secției monitorizare și relații publice a Curții de Apel Centru, referințe, completări la cererea de recurs, sau alte cereri/demersuri, însă acestea trebuie să parvină în instanța de recurs, înainte de data ședinței de judecată.

Colegiul penal ținând cont de faptul că, participanții la proces au fost înștiințați despre data examinării recursului și depunerii referinței fiind astfel întreprinse toate măsurile necesare în vederea respectării prevederilor art. 447 alin.(1) Cod de procedură penală a dispus examinarea cauzei fără prezența părților la proces.

Examinând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs formulate, cercetând materialele cauzei penale, Colegiul penal consideră necesar de a respinge, ca nefondat recursul procurorului în Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, Bugai Olesea și de a admite recursul declarat de avocatul Marinescu Dumitru, în interesele inculpatului Russu Roman, casând sentința în partea individualizării pedepsei inculpatului reieșind din următoarele.

Conform art.448 alin.(1)-(2) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanţa verifică legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei şi a oricăror documente noi prezentate în instanţa de recurs. Instanţa de recurs este obligată să se pronunţe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

În particular, avându-se în vedere recursul, raţiunea şi finalitatea exercitării căii de atac, rezidă în înlăturarea erorilor admise de instanța ierarhic inferioară la etapa precedentă de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv şi unul reparator.

Conform art.449 alin.(1), pct. 2), lit. b) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanţa adoptă una din următoarele decizii: admite recursul, casând hotărârea, parţial sau integral, şi ia una din următoarele soluţii: rejudecă cauza cu adoptarea unei noi hotărâri, dacă prin aceasta nu se agravează situaţia inculpatului.

La caz, Colegiul penal notează că, la pronunțarea sentinței instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și just a ajuns la concluzia că, inculpatul Russu Roman a săvârșit infracțiunea imputată. Or, aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală sus-indicată și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art.101 Codul de procedură penală din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Așadar, Colegiul penal constată cu certitudine că, Russu Roman a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. d) e) Cod penal, jaf – *adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, după semnele calificative: prin pătrundere în locuință și cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața persoanei.*

Judecând cauza în procedură simplificată, în conformitate cu art. 364[1] Cod de procedură penală, în situația în care inculpatul Russu Roman și-a recunoscut vinovăția incriminată, iar vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii este integral confirmată, Colegiul penal conchide că, prima instanță motivat și întemeiat a concluzionat referitor la vinovăția acesteia în comiterea infracțiunii imputate.

Colegiul penal reţine că, sentinţa se contestă de acuzatorul de stat în partea respingerii

cererii de expulzare a lui Russu Roman iar de către partea apărării în partea individualizării pedepsei penale, iar ce ține de încadrarea juridică și vinovăție, sentința nu a fost atacată, respectiv temei pentru a interveni în sentință din oficiu, conform art.409 alin.(2) Cod procedură penală, lipsește.

Conform art.7 alin.(1) Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vi-novat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. Conform art.61 alin.(1) Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricții drepturilor lor.

Potrivit art.75 alin.(1) Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod şi în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condițiile de viață ale familiei acestuia.

La stabilirea pedepsei și mărimea acesteia urmează a ține cont de criteriile de individualizare a pedepsei. Prin criteriile de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele de care instanța de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii pedepsei şi la aplicarea ei persoanei vinovate de săvârșirea infracțiunii. Individualizarea pedepsei constă în obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară şi suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale şi a pedepsei penale. Pedeapsa este echitabilă, când ea impune infractorului lipsuri şi restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite şi este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei (în cazurile când există), statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune. Pentru stabilirea unei pedepse echitabile, instanțele de judecată trebuie să studieze multilateral, în deplină măsură și obiectiv, toate circumstanțele şi datele care caracterizează atât negativ, cât și pozitiv persoana inculpatului și care au o importanță esențială pentru stabilirea categoriei și mărimii pedepsei.

Prin urmare, instanța de judecată, este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținând seama de regulile şi principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

Astfel, la individualizarea și stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului, instanța de apel ține cont de prevederile art.7, art.61 și art.75 Cod penal și anume de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării inculpatului.

Colegiul menționează că, pedeapsa penală este echitabilă atunci când este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiunii atât de către condamnat, precum şi de alte persoane or, practica judiciară demonstrează că, o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la

consecințe contrare scopului urmărit. Legalitatea pedepsei impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a Codului penal. Individualizarea pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale. Astfel, pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii penale şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părţii generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

În acest context, instanța de recurs reține că, soluționând chestiunea cu privire la vinovăția inculpatului, de jure şi de facto, instanța de judecată urmează să constate dacă s-au confirmat sau nu temeiurile prevăzute de legea penală pentru a-l supune pe inculpat răspunderii penale şi decide asupra cuantumului pedepsei care urmează a i se stabili. Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală şi individualizată corect, capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii penale şi pedepsei penale, prevăzute de art.61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și în limitele fixate în partea specială a acestuia.

Colegiul penal consideră că, principalele elemente de care judecătorul (sau completul de judecată), trebuie să țină seama de fiecare dată când soluționează cauza penală şi când alege categoria de pedeapsă conform normelor generale prevăzute în art. 62-71 Cod penal, sunt termenul şi mărimea acesteia conform limitelor fixate în articolul respectiv al Părții speciale a Codului penal.

Limitele pedepsei, prevăzute în partea specială, sunt determinate de încadrarea juridică a faptei și reflectă gravitatea infracțiunii săvârșite. Gravitatea acesteia constă în modul şi mijloacele de săvârșire a faptei și depinde de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce. Termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește având în vedere persoana celui vinovat, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului până sau după săvârșirea infracțiunii.

Careva circumstanțe atenuante prevăzute la art. 76 Cod penal sau circumstanțe agravante prevăzute de art.77 Cod penal, în privința inculpatului Russu Roman nu au fost constatate.

Infracțiunea prevăzută la art. 187 alin. (2) lit. d), e) Cod penal comisă de inculpatul Russu Roman prevede aplicarea unei pedepse cu închisoare de la 5 la 7 ani cu (sau fără) amendă în mărime de la 850 la 1350 unităţi convenţionale și se atribuie la categoria celor grave, potrivit art. 16 Cod penal.

Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât şi a altor persoane. Practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

Având în vedere circumstanțele cauzei stabilite mai sus, conducându-se de principiile generale de aplicare a pedepsei consfințite de prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal, reieșind din limitele pedepselor prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. d), e) Cod penal, instanța de judecată just a conchis că în privința inculpatului, pentru comiterea de către acesta a infracțiunii date, este echitabilă aplicarea pedepsei de 4 (patru) ani închisoare, cu amendă în

mărime de 850 (opt sute cincizeci) unități convenționale, echivalent cu 42500 (patruzeci și două mii cinci sute) lei.

Prima instanță în cadrul sentinței a motivat în mod amplu criteriile de individualizare a pedepsei aplicate inculpatului, bazându-și soluția pronunțată în acest sens, inclusiv pe persoana inculpatului, rolul și comportamentul acesteia în momentul și după comiterea cât și în cadrul desfășurării procesului penal și relațiile sociale care au fost periclitate în rezultatul săvârșirii infracțiunii.

Astfel, Colegiul penal conchide că pedeapsa aplicată, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni, atât din partea condamnaţilor, cât şi a altor persoane.

Ulterior, după individualizarea pedepsei şi stabilirea duratei şi cuantumului acesteia, în cazul stabilirii închisorii, continuă operațiunea de individualizare, dar sub aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin soluționarea chestiunii dacă pedeapsa stabilită inculpatului trebuie să fie executată real ori, în perspectiva personalității acestuia de a se corecta şi reeduca, poate fi formulată concluzia că scopul pedepsei se poate atinge şi prin aplicarea suspendării executării pedepsei în privința vinovatului pe o perioadă de probațiune, stabilit de instanța de judecată.

Cu referire la modalitatea de executare a pedepsei cu închisoarea și anume posibilitatea aplicării în privința inculpatului Russu Roman, a instituției suspendării condiționate a executării pedepsei, instanța de recurs reține că, potrivit art. 90 alin. (1), (2) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracţiunile săvârşite cu intenţie şi de cel mult 7 ani pentru infracţiunile săvârşite din imprudenţă, instanţa de judecată, ținând cont de circumstanţele cauzei şi de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este raţional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiţionată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numaidecât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiţionată a executării pedepsei şi perioada de probaţiune sau, după caz, termenul de probă. În acest caz, instanţa de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în perioada de probaţiune sau, după caz, termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârşi o nouă infracţiune şi, prin respectarea condiţiilor probaţiunii sau, după caz, a termenului de probă, va îndreptăţi încrederea ce i s-a acordat. Controlul asupra comportării celor condamnaţi cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei îl exercită organele de probaţiune, iar asupra comportării militarilor – comandamentul militar respectiv. (2) Perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă se stabileşte de instanţa de judecată în limitele de la 1 an la 3 ani.

Prin prisma cadrului normativ expus supra, instanța de apel relevă că condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii; circumstanțele cauzei şi persoana infractorului, ca urmare Colegiul ajunge la concluzia că, scopul pedepsei penale, la caz poate fi atins şi fără executarea acesteia.

Mai mult, în accepțiunea dispozițiilor art. 90 alin. (1) Cod penal, instanța poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului pe o anumită durată, dacă sunt întrunite următoarele condiții: - este stabilită o pedeapsă cu închisoare: - pentru infracțiunile săvârșite cu intenție (art.17 Cod penal) - pe un termen de cel mult 5 ani.

O condiție prevăzută expres în art. 90 alin. (1) Cod penal, constituie și concluzia instanței că nu este rațional ca făptuitorul să execute pedeapsa stabilită.

Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia. În formarea convingerii, instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv are în vedere întreaga conduită a condamnatului înainte de săvârșirea faptei, după săvârșirea faptei, în timpul judecății, precum și alte aspecte ce privesc personalitatea infractorului, bazându-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

Prin urmare, Colegiul penal reiterează că, pedeapsa penală stabilită inculpatului, sub formă de închisoare, cu suspendarea condiționată a executării acesteia pe o perioadă de probațiune, reprezintă o pedeapsă proporțională faptei comise de către inculpatul Russu Roman și este una echitabilă, care este în măsură să atingă scopurile pedepsei penale, de corectare, reeducare și restabilire a echității sociale, la caz nefiind stabilite impedimente pentru aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Este de menționat că aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, nu trebuie privită ca fiind o soluție de nepedepsire pentru inculpat, ci este foarte util a se pune accentul pe reintegrarea socială a infractorului, care mai înseamnă și o încercare, adică străduința de a resocializa persoana, fiind una din cele mai eficiente metode de restaurare a relațiilor sociale afectate prin infracțiune.

Așa fiind, apreciind totalitatea împrejurărilor de ordin obiectiv și subiectiv, instanța de apel consideră că, scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în cauza penală dată în privința inculpatului Russu Roman poate fi atinsă prin aplicarea pedepsei penale neprivative de libertate. Colegiul penal apreciază că, o astfel de soluție va oferi o mai bună protecție intereselor societății şi va evita consecințele negative ale izolării de societate a vinovatului şi a plasării acestuia în mediul penitenciar.

Respectiv, va fi casată sentința primei instanțe în partea individualizării executării pedepsei și prin efectul rejudecării cauzei, vor fi aplicate inculpatului Russu Roman prevederile art. 90 Cod penal, și suspendată condiționat pedeapsa principală cu închisoarea, pe un termen de probațiune de 3 (trei) ani. În perioada de probațiune, Russu Roman se va conforma obligației prevăzute de art. 90 alin. (6) lit. a) Cod penal.

În continuare, cu referire la cererea acuzatorului de stat cu privire la expulzarea lui Russu Roman, Colegiul reține că, potrivit art. art. 105 Cod penal, (1) Cetăţenilor străini şi apatrizilor care au fost condamnaţi pentru săvârșirea unor infracţiuni li se poate interzice rămânerea pe teritoriul ţării. (2) În cazul în care expulzarea însoţeşte pedeapsa cu închisoare, aducerea la îndeplinire a expulzării are loc după executarea pedepsei.

Iar dispozițiile alin. (3) articolul menționat statuiază că, la luarea deciziei privind expulzarea persoanelor prevăzute la alin.(1) se va ţine cont de dreptul la respectarea vieţii private a acestora.

Totodată, potrivit art. 62 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 200 din 16 iulie 2010 cu privire la regimul străinilor în Republica Moldova, împotriva străinului care a săvârșit o contravenție sau o infracțiune pe teritoriul Republicii Moldova, poate fi dispusă măsura expulzării în condițiile prevăzute de Codul penal şi de Codul contravențional, iar dreptul de ședere al străinului încetează de drept, la data la care a fost dispusă măsura expulzării.

Prin derogare, dispozițiile art. 63 alin. (1) din Legea nr. 200 din 16 iulie 2010 cu privire la regimul străinilor în Republica Moldova statuează că, străinul nu poate fi expulzat într-un stat dacă există temeri justificate că acolo viața îi va fi pusă în pericol ori că va fi supus la torturi, tratamente inumane sau degradante.

Prin urmare, Colegiul reține că aplicarea măsurii expulzării nu are caracter automat, ci

se apreciază în funcție de circumstanțele concrete ale cauzei și de persoana condamnatului.

La caz, Colegiul apreciază că nu se impune aplicarea expulzării față de inculpatul Russu Roman, cetățean al Ucrainei întrucât, în contextul situației militare din Ucraina, expulzarea ar contraveni principiilor umanitare și angajamentelor internaționale asumate de Republica Moldova, inclusiv celor prevăzute de Convenția Europeană a Drepturilor Omului (art. 3 și art. 8 CEDO)

Astfel, există riscul ca, în cazul expulzării persoana să fie supusă unor tratamente inumane sau degradante, ori unor condiții care îi pun în pericol viața sau integritatea, având în vedere contextul de securitate actual din Ucraina.

Colegiul penal conchide că inculpatul a recunoscut vinovăția și a manifestat o atitudine de căință și regret față de fapta comisă, nu prezintă antecedente penale și nu constituie un pericol real pentru ordinea publică.

Prin urmare, Colegiul consideră că prima instanță în mod justificat a conchis despre necesitatea respingerii măsurii expulzării în privința inculpatului Russu Roman

Din motivele expuse mai sus, Colegiul penal consideră că recursul declarat de procurorul în Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, Bugai Olesea urmează a fi respins ca fiind nefondat, iar recursul avocatului în interesele inculpatului Russu Roman urmează a fi admis, cu casarea parțială a sentinței în partea individualizării pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

În conformitate cu art. art. 448, 449 alin.(1), și pct.2) lit. b) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții de Apel Centru, -

D E C I D E :

Se respinge, ca nefondat, recursul procurorului în Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, Bugai Olesea.

Se admite, recursul declarat de avocatul Marinescu Dumitru, în interesele inculpatului Russu Roman.

Se casează parțial sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 16 iunie 2025, în cauza penală privind învinuirea lui Russu Roman, în partea individualizării pedepsei penale, rejudecă cauza cu adoptarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță după cum urmează:

În conformitate cu art.90 Codul penal pedeapsa stabilită lui Russu Roman, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. d), e) Cod penal, se suspendă condiționat pe un termen de probațiune de 3 (trei) ani.

Termenul de probațiune se calculează de la data pronunțării prezentei decizii, 03 noiembrie 2025.

Pe durata termenului de probațiune, supravegherea lui Russu Roman revine Biroului de probațiune de la locul său de trai, iar condamnatul are obligația prevăzută de art. 90 alin. (6) lit. a) Cod penal.

În rest, se mențin dispozițiile sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 16 iunie 2025, fără modificări.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul Beșelea Eugeniu

Judecător	Budeci Vitalie
Judecător	Cojocaru Olga